

i det Væsentlige om, hvorvidt man af Statskassen skal understøtte Kommuner uden nogen Visshed for, at disse ere trængende. Alt mit Standpunkt falder sammen med Landstingets, er det ærede Thing noksom bekendt, jeg kan lige saa lidt som Meritallet se, at der er nogen Grund til at tilbyde Understøttelse til samtlige Landets Kommuner uden anden Garanti for, at de trænge til en saadan Understøttelse, end den, at man af Kommunens egen Kasse er villig til at yde et lige saa stort Bidrag til de Fattiges Kasse som det, den faar; thi mig forekommer det at være givet, at endogsaa en velhavende Kommune meget godt kan staa sig ved af Kommunens Kasse at give 1 Kr., naar den er vis paa derigjennem at faae en anden Krone til Disposition og til Gavn for Kommunen af Statskassen, og at dette altsaa ikke er noget Bevis for, at Kommunen i Virkeligheden er trængende til Statshjælp. Principielt bør man efter min Mening ikke give en Kommune Hjælp til kommunale Anliggender, naar Kommunen ikke er trængende dertil.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen) gjorde den Bemærkning, at Lovforslagets § 1 om Bemyndigelse til at udlåne indtil en Million af Statskassen til Kommuner til Udførelse af kommunalt Arbejde var uden nogen Betydning eller i alt Fald uden stor Betydning, og han ansøgte som Bevis derfor, at en ganske tilsvarende Bestemmelse i Loven af 10de Marts 1879 § 6 ikke var kommen til Anvendelse uden for et meget begrænset Beløbs Vedkommende; det ærede Medlem angav Beløbet til omtrent 20,000 Kr., jeg tror, at Beløbet kun var 13—14,000 Kr. Jeg skal dog henstille, om der derfra kan søges noget som helst Bevis for, at Bestemmelsen i Paragrafen vil blive uden Betydning. Det maa jo erindres, at Loven af 1879 først blev vedtagen den 10de Marts, altsaa paa en Tid, da det maatte antages, at Arbejdsløsheden, i alt Fald i det Væsentlige, var forbi. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Schlegel) og det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Griffen) bemærkede, at naar man i større Maal vilde forsyne de Fattiges Kasse med Midler, vilde det være usseligt, at der bevirkedes forskellige Forandringer i de nu gjældende Bestemmelser om denne Kasses Styrelse og Virkemaade. Det er jo et Emne, som egentlig ikke ligger for Finanzministeren, men jeg skal dog udtale — og det kan jo være en Udtalelse, jeg kommer med som Landstingsmand — at jeg i Meget er enig med, hvad de ærede Medlemmer ansøgte. Og jeg vil tilføje endnu Et om Uansætteligheden ved at forsyne de Fattiges Kasse yderligere

ved Hjælp af Statsmidler med større Beløb til Uddeling, og det er det, at der i Landets største Kommune, som bekendt, ikke eksisterer nogen „de Fattiges Kasse“, og at den Lighed, som man dog maatte ønske var til Stede, naar der er Tale om en Disposition over Statsmidler ved Hjælp af de Fattiges Kasse, altsaa ikke kan bringes til Veie. Man har ganske vist hjulpet sig, naar der hidtil har været Forslag fremme i denne Retning, ved at fingere, at Understøttelsesforeningerne i København stod i Kasse med og ved Siden af de Fattiges Kasse; men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa en og det meget væsentlig Forskjel, der er mellem den Maade, hvorpaa de Fattiges Kasse arbejder, og den Maade, hvorpaa Understøttelsesforeningerne i København arbejder, den nemlig, at de Fattiges Kasse understøtter dem, der have Ophold i Kommunen, medens Understøttelsesforeningerne kun hjælpe dem, som ere forsyrgelsesberettigede i København. En saadan Ullighed maatte i mine Tanker nødvendig fjernes, naar man i større Maal ved Lovgivningsbestemmelser skulde forsyne de Fattiges Kasse med Midler til at afhjælpe Nøden.

Madsen: Naar den ærede Conseilspræsident har omtalt, hvad der forskellige Gange er kommet frem ved Behandlingen af denne Sag, at man var uden Garanti for, at Kommunerne vare trængende — det er Noget, som særlig blev anført i Fjor, men ogsaa er bleven anført i Aar, og at man i Henhold til Lovforslagets § 7 kunde komme til at uddele Understøttelser til Kommuner, som ikke ere trængende, skal jeg dertil tillade mig at anføre, at det forekommer mig, at Lovforslaget er kommet denne Indvending temmelig betydelig imøde. Først blev der forlangt — det var ikke i Aar, men i Fjor — et Tilskud uden videre af 50 Dre pr. Individ af Statskassen, men saa gik man ind paa overfør denne Indvending at indrømme, at der skulde gives det samme Beløb af Kommunerne, som de kunde vente at faae af Statskassen. Ved Forslaget i Aar er man gaaet yderligere, idet man ikke blot foreslaar, at der skal ydes det samme Beløb, som Statskassen yder, men man siger endvidere, at for at faae Andel i denne Hjælp skal der være ydet Bidrag af de Fattiges Kasse eller Understøttelsesforeninger osv. ogsaa i Fjor, altsaa Trangen skal have viist sig at have været til Stede allerede i Fjor. Jeg synes, at man ved denne Bestemmelse har en Garanti for, at Understøttelsen i Umindelighed ikke kan komme ikke-trængende